

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio quarta. Vtrum peccator sumens hoc sacramentum Eucharistiæ
peccet mortaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

mentum illi quem scit esse in peccato mortali. Ad primū sic proceditur. Et arguitur quod non sit solius hominis hoc sacramentum sumere, quoniam cui potest cōpetere sumptio specierum sacramentalium ei potest competere quod sumat hoc sacramentū. Non enim fumitur hoc sacramentum nisi sumptione specierum sacramentalium, sed hoc potest cōpetere bruto vel angelo in corpore assumpto, ergo solius hominis nō est hoc sacramentum sumere.

2. Itē super illo verbo Psal. Panē angelorū manducauit homo, dicit glosa panē angelorū. i. corpus Christi qui est verē cibis angelorum, ergo idem quod prius.

3. IN Contrarium arguitur, quia vsus sacramentorū solum pertinet ad membra ecclesie militantis, sed soli homines sunt huiusmodi, ergo soli homines debent hoc sacramentum sumere.

RESPONSIO. Hoc sacramentum, siue Christus in hoc sacramento sumitur dupliciter. scilicet sacramentaliter & spiritualiter: si ergo questio procedat de sumptione sacramentali sic dico quod solus homo potest hoc sacramentum sumere per se. Non autē brutum vel angelus bonus, sed solum secundum accidēs. Quod patet, quia ille solus sumit sacramentum per se qui vitur sacramento ut est sacramento, sed solus homo vitur hoc sacramento ut est sacramento, ergo solus homo sumit hoc sacramentum per se. Maior patet. Minor probatur, quia ille solus vitur sacramento ut est sacramento qui vitur speciebus sensibilibus ut velantibus aliquid spirituale cōtēntum. In hoc enim consistit ratio sacramenti quod sub speciebus panis & vini velatur corpus & sanguis Christi, sic verō uti speciebus non potest brutum, cum nō habeat cognitionem quæ ad hoc possit pertinere, nec angelus beatus, quia Christus sub speciebus non ei velatur, sed videt nuda veritate illud quod de isto sacramento tenemus velatum fide, ergo solus homo vitur speciebus sensibilibus huius sacramenti ut velantibus aliquid spirituale cōtēntum: & sic sequitur conclusio principalis quod solus homo per se vitur hoc sacramento. Per eandem rationē infidelis non sumit per se hoc sacramentū, nisi forte intendere sumere quod ecclesia intendit, nec fidelis inueniens hostiā quam nō credit consecratam. Per accidens tamen sumit brutum hoc sacramentum in quantum sumit species quibus conuenit sacramentaliter aliquid velare. Simile est de angelo bono quando sumit species in corpore assumpto, nisi quod illa sumptio nō est manducatio cum sit actus corporis assumpti per angelum quod nō viuificatur, nec est immediatus actus angeli sicut bruti, sed est immediatus actus corporis assumpti & moti per angelū. Patet ergo quod nec angelus bonus, nec brutū sumit sacramentaliter per se corpus Christi. Dico autē de angelo bono, quia angelus malus potest uti speciebus sacramentaliter ut aliquid velantibus spirituale cōtēntū, non enim demones habent nudā cognitionem de veritate sacramentorum sicut angeli beati, nec omnimodā ignorantia, imō ne quibusdam habent credulitatem, ut dicitur Iac. 2. Demones credunt & contremiscunt. non possunt tamē sumere, nec secundum se, nec in corpore assumpto hoc sacramentum sumptione quæ sit propriē manducatio, propter ea quæ dicta sunt.

169. ar. 2.

Si autem questio procedat de sumptione spirituali. Dicendum est quod nec brutum, nec angelus bonus vel malus possunt hoc sacramentum sumere spiritualiter. Cuius ratio est, quia in omni sumptione spirituali sumens percipit fructum sacramenti, siue sumpto sacramento, siue nō sumpto: quod dico propter duplicem distinctionē supra positam, sed nec brutum, nec angelus quicūque bonus vel malus potest percipere effectum huius sacramenti: brutū quidem nō, quia non est capax gratiæ vel spiritualis refectiois cum sit creatura irrationalis. Angelus verō malus non est capax, quia obstinatus est in malo: nec bonus quia cōsummatum est in bono pertinente ad meritum vel primum essentiale, ergo nec brutū, nec angelus bonus vel malus possunt spiritualiter recipere hoc sacramentum.

Ad primum arg. dicendum quod cui competit sumptio specierum sacramentalium uti sacramentales sunt per se, competit huius sacramenti sumptio, hoc autem nō potest cōpetere bruto vel angelo bono, ut dictum est. Competit tamen bruto & angelo cuiusque bono vel malo spe-

cies sacramentales sumere & ipsum sacramentum per consequens, licet accidentaliter: quia cum corpus sit sub speciebus ex vi consecrationis, manentibus speciebus consecratis manet & corpus Christi. Et sumptis eis, sumitur & corpus Christi per accidens.

7. Licet quidam erronee senserint contrarium dicentes, quod corpus Christi est in hoc sacramento prout ordinatur ad usum humanū. Ex quo autem tales species sumuntur ad creatura irrationali amplius nō ordinatur ad usum humanum, utpote cū sint in ventre muris vel cuiuscunque alterius animalis, & ideo dicunt quod ibi definit esse corpus Christi. Sed istud est falsum. Primo quia corpus Christi est sub hostia sicut prius erat substantia panis, excepto quod corpus Christi non afficitur illis accidentibus sicut substantia panis afficiebatur, & ideo sicut substantia panis tunc mansisset sic & corpus Christi manet, sed substantia panis mansisset siue sumpsisset panem homo, siue brutum quousque corrupte fuissent species, ergo eodem modo manet corpus Christi siue sumpsisset quousque corruptantur. Secundo quia licet aliquid ordinetur ad aliquem usum, non oportet tamen quod definit esse dato quod non possit in usum venire, quia remoto posteriori adhuc potest remanere prius, usus autē posterior est ipsa re cuius est usus, ergo exclusio vsu adhuc potest res remanere, ergo concessio quod vsus huius sacramenti sit propter homines, nihil minus tamen hoc vsu exclusio (quia vel cadit enormiter in feces, vel quia sumitur a bruto) non oportet quod res ipsa contenta in sacramento definit ibi esse. Nec istud derogat dignitati sacramenti. Quia corpus Christi existēs sub speciebus, nec a luto polluitur, nec a bruto tangitur.

8. Ad secundum arg. dicendum quod refert manducare Christum spiritualiter, & manducare hoc sacramentū vel Christum ut est in hoc sacramento. manducare enim Christum spiritualiter est vniri Christo & incorporari ei, quæ quidē vnio ad Christum competit beatis angelis qui ei perfecte vniantur nuda contemplatione & perfecta dilectione, licet proprie non incorporentur ei, cum nō sint vnus naturæ cum Christo sicut debet esse caput vel corpus cum singulis membris. manducare autem spiritualiter hoc sacramentum vel Christum in hoc sacramento est credere in sacramentum & voto seu facto recipere ipsum, & per hoc habere fructum sacramenti. Hoc autem non competit angelis ut probatum est. glosa igitur allegata sic intelligenda est, quod corpus Christi quod est spiritualis esca hominum ut est sub sacramento est secundum se spiritualis refectio angelorū, quatenus ei vniantur nuda veritate & perfecta dilectione.

QUESTIO QUARTA.

Verum peccator sumens hoc sacramentum Eucharistiæ peccet mortaliter.

Thom. 3. q. 80. ar. 4.

AD secundum sic proceditur. Et arguitur quod peccator sumens hoc sacramentum nō peccet mortaliter: quia non minoris dignitatis est Christus sub propria specie quæ sub specie sacramenti, sed peccatores tangentes corpus Christi in propria specie non peccabāt, imō peccatorum veniam consequentur, sicut dicitur de muliere peccatrice Luc. 7. ergo sumens corpus Christi in hoc sacramento non peccat mortaliter.

2. Item sicut hoc sacramentū percipitur tactu & gustu, ita & visu, sed peccator nō peccat amplius si videat hoc sacramentū, ergo nō peccat si gustet, aut tangat, sed non est alia sumptio huiusmodi sacramenti quæ gustatio ipsius, ergo peccator sumens sacramentum hoc, non peccat.

3. IN CONTRARIUM est quod dicitur. 1. Cor. 11. Qui manducat & bibit indignē iudiciū sibi manducat & bibit. Et glosa dicit ibidē: indignē manducat & bibit, qui in crimine est vel irreuerter tractat, ergo peccator sumens hoc sacramentum peccat mortaliter.

4. RESPONSIO. Questio ista vnum supponit & aliud querit. Supponit scilicet quod homo peccator possit sumere hoc sacramentum. Et querit vtrum sumendo peccet. Primo ergo videndum est de supposito, & postea de quaesito.

5 Hoc

5 Hoc autē suppositum nulli fidei debet esse dubium non solum propter ea quae dicta sunt in praecedente quaestione, sed etiam quia ad hoc est expressa auctoritas Apostoli h. i. Corint. ii. allegata in arguendo. Ex qua apparet quod aliqui manducant Eucharistiam & bibunt calicem Domini indigni, & hi non iusti, sed peccatores. Sancti etiam dicunt quod Iudas proditor sumpsit in cena corpus Domini cum ceteris apostolis. Barthol. tamen erravit in apparatu decretorum super illo capitulo, tribus gradibus. de consecratione dist. 2. ibi enim primò ponit opinionem quod species non descendunt in stomachum: & quia posset dici quod aliter non nutrentur, respondet quod interdum homo odore recreatur, qui tamen odor in stomachum non descendit. Aliam opinionem ponit quod species bene descendunt in stomachum aliàs non euomerentur, cuius oppositum quandoque ad sensum apparuit. Et eadē dicitur sic, si quis per ebrietatem vel voracitatem Eucharistiā etiam muerit quadraginta dies porneat. Vltimò dicit asserendo quod certum est quod species quam cito dentibus teritur, tam cito in calum rapitur. Omnia autem hæc sunt falsa & erronea. quod enim species non descendunt in stomachum, sed nutrantur per modum odoris falsum est, quia & si odor ad modicum tempus possit confortare cerebrum & sensum olfactus, nullo tamen modo nutrire potest, sicut species illæ non solum ad modicum tempus, sed ad multum nutrire possunt. Quod autē dicitur secundò quod species descendunt in stomachum, verum quidem est, sed tertium dictum contradicit, quia cum dicitur quod certum est quam cito species dentibus teritur tam cito in celum rapitur. Aut intelligitur de ipsis speciebus, & sic contradicit ei quod statim dixerat quod species descendunt in stomachum. Aut intelligitur de corpore Christi contento sub speciebus, & tunc esset erroneum & hereticum, quia sic nullo modo contingeret Christianum corpus Christi comedere, quia illud quod solum in os ponitur non dicitur comestum, nisi in ventrem traiciatur, sicut si aliquis panem vel vinum vel aquam ponat in os & statim reiciat. Istud etiā dictum non solum negat corpus Christi non manducari à peccatoribus de quo nunc queritur, sed etiam à iustis.

6 Circa secundum videnda sunt duo. Primum est an peccator sumens hoc sacramentum peccet. Secundum est quod grauius peccet. Quantum ad primò sciendū est quod peccator sumens hoc sacramentum, aut est sibi conscius de peccato mortali, aut non. Si sit sibi conscius, peccat mortaliter sumendo hoc sacramentum non contritus & non confesus, si habeat copiam confessoris. Cuius ratio est, quia irreuerentia & abusus tanti sacramenti non potest esse sine peccato mortali, sed in peccatore accedente ad hoc sacramentum cum conscientia peccati mortalis est irreuerentia, & abusus tanti sacramenti, ergo talis usus & accessus non est sine peccato mortali. Minor probatur dupliciter. Primo ex modo sumendi hoc sacramentum sic. Sicut usus cibi corporalis non congruit nisi viuenti corporaliter, sic usus cibi spiritualis non congruit nisi viuenti spiritualiter. Sed hoc sacramentum est cibus spiritualis, & per modum cibi sumitur (vt prius visum est) ergo usus eius non congruit peccatori qui mortuus est spiritualiter, abuitur igitur si fumat. Secundo patet idem ex re sacramenti quae est duplex: vna contenta & significata. (Ipsa Christus) alia significata, sed non contenta. scilicet corpus Christi mysticum quod est societas Sanctorum sibi à Christo capiti per charitatem coherentium. Ex hoc sic arguitur, quicumque ad hoc sacramentum accedit pretendit se anhelare ad vnionem cum Christo, & cum membris eius, sed peccator remanens in conscientia peccati mortalis ad hoc non tendit, sed magis recedit, ergo peccator accedens ad hoc sacramentum cuius conscientia peccati mortalis reus est fictionis, cum aliud intendat, & aliud pretendat. Fictio autē respectu sacramenti, & maxime tanti est peccatum mortale, igitur &c.

7 Si verò peccator non sit sibi conscius de peccato, hoc potest esse dupliciter. Vno modo quia nescit se commisisse peccatum. Alio modo quod scit se commisisse peccatum, credit tamen illud peccatum esse sibi dimissum, quia reputat se contritum. Primum potest contingere dupliciter. Vno modo quia non recolit de facto. Alio modo quia de facto recolit, sed non credit illud factum esse peccatum, quod

tamen secundum veritatem est peccatum: si non recolat de peccato, quia non recolit de facto, aut discussit diligenter conscientiam, aut non. Si discussit diligenter, & tamen post discussionem non recolit, non peccat: si ad hoc sacramentum accedat, imò forte veniam peccati obliuiscitur ex vi suscepti sacramenti. vnde Aug. dicit in quodam sermone, quod corpus Christi dum manducatur viuificat mortuos. Si verò non discussit sufficienter, & ob hoc non venit in notitiā peccati commisi, peccat mortaliter accedendo ad hoc sacramentum. Horum autem duorum talis est ratio, quia voluntaria omisio circumstantiae quae ad factum requiritur non excusat sed aggravat, sed discussio conscientiae est circumstantia quae requiritur in suscipiente hoc sacramentum iuxta illud quod dicit Apostolus. i. Cor. ii. Prober seipsum homo, & sic de pane illo edat & de calice bibat, ergo omisio discussionis conscientiae nullum excusat, imò aggravat, ergo si propter indiscussionem conscientiae aliquis non recolit de peccato, non propter hoc excusatur quin accedat ad sacramentum, vt peccator: nam & iustus accedens ad hoc sacramentum sine discussione forte peccat, nisi quod in iusto qui confuevit passim scrutari conscientiam suā sufficit breuis, & quasi transitoria discussio quae non sufficeret in alio. Per eandem rationem diligens discussio conscientiae excusat illum qui non recolit de peccato commisso ex quo fecit diligenter quod in se fuit, vt recoleret. Si autem de facto recolat, sed non credit illud esse peccatum, non excusatur quin peccet accedendo ad hoc sacramentum, quia ignorantia quae non excusat facientem à peccato dum facit, non excusat ipsum à peccato, dum sacramentum recipit. Sed talis est ignorantia de qua loquitur mur. Non enim facientem excusat à peccato ex quo ponimus eum in peccato, licet ignoret se esse in peccato. hæc enim ignorantia vel est iuris vel circumstantiae particularis quam quis tenebatur scire, alioquin faciendo non peccasset, ergo non excusatur quin accedendo ad sacramentum accedat vt peccator, & per consequens peccet: quae autem ignorantia est quae excuset, & quae non dicitur est in. 2. lib.

8 Qui autem scit se commisisse peccatum, credit tamen sibi esse dimissum, quia reputat se esse contritum & scit se esse confessum non peccat si hoc sacramentum sumat, quia vbi non potest haberi certitudo plena, sufficit probabilis coniectura, sed quod peccatum commissum sit per contritionem dimissum non potest haberi plena certitudo, vnde dicitur Eccl. 5. De propitiato peccatorum noli esse sine metu, & ideo sufficit probabilis coniectura. scilicet quod homo doleat de peccatis, & proponat cauere de futuris, & sic patet primum principale.

9 Quantum ad secundum principale. scilicet quam grauius peccet existit in peccato mortali qui recipit hoc sacramentum, dicitur sic communiter, quod tanto peccatum est grauius per se & ex suo genere, quanto actus cadit super materiam magis indebitam, dico autē per se & ex genere, quia quaedam grauitas per autores attenditur in peccatis ex motiuo ad peccatum. grauius enim peccat peccans electione in eodem genere peccati, qui peccans ex ignorantia vel ex infirmitate. scilicet grauitas peccatorum per se attenditur ex proportione actus ad materiam siue ad obiectum. dicitur ergo quod peccator sumens hoc sacramentum, cum conscientia peccati mortalis, nec est maximum peccatum, nec minimum, sed est medium inter peccata commissa contra deum quoad diuinitatem, vt sunt blasphemia & idololatria. Et inter peccata commissa in actu indebito circa creaturam, vt sunt peccata carnalia, & auaritia, & inobedientia ad prelatum, & huiusmodi. Cuius ratio est, quia sicut se habet obiectum ad obiectum ita actus ad actum, sed Christus, vt homo ratione vnionis ad deum medius est inter creaturam & deum: ergo actus inordinatus circa Christum medio modo se habet quoad deformitatem culpae inter actum inordinatum circa deum quoad diuinitatem, vt sunt blasphemia & idololatria, & in actum inordinatum circa creaturam, vt sunt peccata carnalia, & auaritia, & huiusmodi, quare &c.

10 Aduertendum tamen, quod peccatum commissum in Christum sub propria specie maius est peccato commissum in ipsum sub specie sacramenti, quia directus est in ipsum & secundum perfectius esse. Istud tamen dictum potest ha-

here calumniam, quia non oportet quod sicut se habet obiectum ad obiectum, ita se habeat actus ad actum quando actus sunt diuersarum rationum, sed solum quando sunt unius rationis: verbi gratia, grauius est iniuriari verbo principi quam ciui, sed si quis iniurietur principi verbo dicendo conuictum, cui autem factio ipsum occidendo, grauius est peccatum commissum in eum quam in principem. Similiter inter actus eiusdem rationis grauior est inordinatio circa Christum, quam circa quancumque creaturam. Propter quod grauius peccat manducans hoc sacramentum irreuerenter cum conscientia peccati mortalis, quam peccat sumens cibum corporalem quantumcumque inordinatam, siue inordinatio sit contra preceptum Ecclesie comedendo pluries in die ieiunii, siue quantumcumque alia, sed respectu actuum diuersarum rationum non videtur necessarium, quod grauius peccet abutens hoc sacramentum quam inordinatam se habens circa quancumque creaturam quocumque modo. Satis enim graue videtur quod plus peccet irreuerenter sumens hoc sacramentum quam iniuste occidens proximum. Ad argumenta.

11 Ad Primum dicendum, quod Christus sub propria specie venit ut medicus, sed sub sacramento prebet seipsum tanquam medicinam non quidem expellentem morbum, sed confortantem post morbum expulsum: quilibet autem infirmus indiget medico pro toto statu infirmitatis, sed non indiget qualibet medicina pro quolibet statu infirmitatis: noceret enim infirmo medicina confortatiua nature post morbum expulsum si daretur ante expulsionem morbi. Et ideo si licuit peccatoribus accedere ad Christum sub propria specie qui venerat ut medicus, non licet eis ad hoc sacramentum accedere sub quo Christus est, ut medicina confortatiua post expulsionem peccati, nisi expulso morbo peccati.

12 Ad secundum dicendum, quod ea que circa sacramenta fiunt exterius corporaliter, correspondent his que debent fieri interius spiritualiter. Quidam ergo vni sunt Christo fide & charitate, & his licitum est sacramentum videre & sumere, quia visio correspondet fidei, gustus autem charitati que in voluntate est, cuius est sapere quod dulcis est Dominus. Alii sunt vni Christi fide, sed non charitate, ut peccatores fideles, & hi peccant sumendo propter defectum charitatis, sed non peccant videndo eum habeant fidem que correspondet visioni. Alii sunt qui nec sunt vni Christi fide, nec charitate, ut infideles, & hi debent arceri ab vtroque: per rationem prius dictam non est ergo simile de gustu & visu quoad peccatorem qui habet fidem, sed non charitatem, & causa dicta est.

QUESTIO QUINTA.

Vtrum liceat sacerdoti dare eucharistiam illi quem

scit esse in peccato mortali.

Thom. 3. q. 80. ar. 6. & q. 81. ar. 2.

Ad tertium sic proceditur. Et arguitur quod non liceat sacerdoti dare hoc sacramentum illi que scit esse in peccato mortali, quia in nullo casu licitum est medico corporali dare infirmo medicinam corporalem quam scit esse mortiferam: sed sacerdos scit sacramentum eucharistie peccatori esse mortiferum, ergo nullo modo licitum est ei peccatori dare hoc sacramentum.

2 Item de duobus malis minus malum est eligendum, sed minus malum est peccatori si infametur ex reuelatione criminis, vel si detur ei hostia non consecrata pro consecrata, quam si sumat hoc sacramentum cum proposito peccandi, vel cum conscientia peccati mortalis, ergo debet ei prius dari hostia non consecrata pro consecrata, vel culpa eius reuelari negando communionem, quam sacramentum ministrari.

3 IN CONTRARIUM tamen est, quod Christus hoc sacramentum dedit Iude que sciebat esse in peccato mortali.

4 Item Aug. super illud Psal. Manducauerunt & adrauerunt oes pingues terre. Et habetur de conse. di. 2. Non prohibeat dispensator pingues terre, id est peccatores mensam domini manducare.

5 RESPONSIO. Hec questio intelligitur de peccatore perseverante in peccato, quia quantumcumque aliquis fuerit peccator occultus vel notorius, si eum permiserit

vitę preterite secundum iudicium ecclesie, & nouam inchoauerit, non est ei negandi sacramentum eucharistie nisi aliud esset impedimentum. Peccator igitur, aut est occultus aut notorius seu manifestus. Si sit manifestus debet ei negari hoc sacramentum qualitercumque petat siue in occulto siue in manifesto. Cuius ratio est, quia quantumcumque aliquis habet legitimam causam negandi quod petitur, si dat, communicat voluntarie accipieri in ipsa acceptance, & per consequens peccat sicut accipiens, sed sacerdos habet legitimam causam negandi sacramentum eucharistie peccatori notorio petenti illud sibi dari, ipsa enim euidetia facti repellit eum, ergo nullo modo peccatori notorio siue petenti in occulto siue in manifesto dandum est hoc sacramentum. Alioquin sacerdos peccaret mortaliter.

6 Si vero peccator sit occultus, peccatum tamen eius nouit sacerdos per confessionem vel alium modum secretum, aut talis prius in occulto, aut in manifesto: si in occulto debet ei negari hoc sacramentum & moneri ne in publico petat, hoc enim potest fieri sine reuelatione criminis, & in hoc omnes concordant. Si vero petat in manifesto, sic dicunt quidam absolute quod est ei dandum. Sed puto quod est opus distinctione. Sacerdos enim a quo petitur aut est curatus, aut feruens ecclesie loco prelati vel curati in omnibus vel in administratione huius sacramenti, vel non, nouit tamen peccatum huius vel per modum secreti vel per confessionem, quia forte habet autoritatem absoluenti vel ex privilegio, vel ex commissione episcopi vel aliquo tali modo. Si non sit curatus vel vicarius curati, predicto modo debet negare quod petitur. habet enim contra publicam petitionem publicam excusationem. si suum non est hoc sacramentum ministrare, & si a curato detur hac licentia, non tenetur recipere. Si autem sit curatus, aut vicarius eius, aut ille petit hoc sacramentum extra tempus generalis communionis, & sic est ei negandum per verba persuasoria petendo quare vult communicare tali tempore insolito & absque infirmitate vel periculo imminente, & si quidem possit repelli sine scandalo, bene.

7 Si autem petat tempore generalis communionis dandum est ei, quia inferens penam publicam pro occulta culpa est reuelator confessionis vel proditor criminis, sed sacerdos curatus negas peccatori occulto petenti hoc sacramentum in manifesto tempore conuictę communionis infert ei penam publicam pro culpa occulta, ergo est reuelator confessionis, vel proditor criminis. Item nulli potest negari ius suum nisi possit proponi legitima exceptio contra eum, sed subditus fidelis ius habet petendi communionem sacramentorum a curato suo, ergo curatus suus non potest negare nisi habeat exceptionem quam possit contra eum proponere, quod non est in proposito. Vnde Aug. super illo verbo. 1. Cor. 5. Si is qui inter vos frater nominatur, dicit sic: A communione vos prohibere quamquam non possumus nisi aut sponte confessum, aut in aliquo iudicio seculari vel ecclesiastico nominatum atque conuictum, potest tamen sacerdos monere in generali & prohibere ne aliquis ad mensam domini accedat antequam peniteat & ecclesie reconcilietur.

8 Ex quo publice meretrices & publici vsurarii sunt a perceptione eucharistie arcendi quousque egerint penitentiam publicam, ut sicut alij sunt scandalizati de culpa sic edificentur de penitentia, quia publica crimina non sunt occulte corrigenda: vel si tales per semetipsos correcti sint, eorum tamen correctio est publicanda antequam detur eis communio propter causam predictam, similiter mimis & histrionibus est deneganda communio secundum Canones, sed hoc est intelligendum de illis quorum ars non potest exerceri sine peccato mortali, propter venialia enim non est aliquis arcendus a communione. Et ideo si in arte mimorum & histrionum non est aliud peccatum nisi vanitas venialis & curiositas, non apparet quare debeat communio negari.

9 Ad primum arg. dicendum quod medico corporali non incumbit necessitas dandi medicinam mortiferam egrotato, potest enim licite manifestare morbum corporalem occultum propter quem egrotato fieret medicina mortifera, sed sacerdos peccatum occultum sibi dictum in confessione ne nullo modo debet manifestare, & ideo non habet causam